

MỘT CẢNH ĐỜI BÁT HẠNH (Câu chuyện gia đình anh Lâm)

Cuộc sống quanh chúng ta vẫn còn đó những mảnh đời đau thương, tủi cực. Họ luôn khao khát tìm kiếm những điều hạnh phúc bình dị nhất của cuộc đời, ấy thế mà Tạo Hóa dường như vẫn “trêu đùa” trên cuộc đời của họ. Hạnh phúc mà họ đón nhận hay cảm nhận được như thể rất mong manh và vô định. Hoàn cảnh của anh Lâm cũng không nằm ngoài số phận nghiệt ngã đó.

Anh Lâm chào đời trong một gia đình nghèo khổ, bất hòa và điều đó đã đưa anh đến tình cảnh thất học. Năm lên 13 tuổi phải tiếp tục chứng kiến cảnh bố mẹ ly dị, sau đó anh về sống cùng bố và mẹ kế. Hai năm sau anh bị mắc bệnh phong, từ đó anh bị bạn bè, làng xóm xa lánh và khước từ sự hiện diện của anh. Dân làng vì sợ lây bệnh cho mọi người nên họ đã không cho anh ở cùng bố mẹ và cùng làng xóm nữa. Mặc cảm vì số phận bệnh tật, anh phải ra đi trong nước mắt, trong sự tiếc nuối của đời trai trẻ còn nhiều hoài vọng. Cất bước rời gia đình, xa quê hương nhưng anh không biết mình sẽ đi về đâu, dừng chân nơi nào, tương lai ra sao? Bao nhiêu câu hỏi ập đến trong đầu, anh lang thang kiếm sống qua ngày. Cuộc sống vốn vất vả và nay với hoàn cảnh này anh càng cảm nhận thêm sự khó khăn vì không ai thuê anh làm việc.

Cảnh đời của anh như đã chấm dứt, thế nhưng Thượng Đế không phụ lòng người nghèo khổ, bất hạnh bị xã hội loại bỏ. Một ngày kia, anh gặp được một ân nhân đặc biệt, đó là một linh mục. Linh mục ấy đã cho anh một chiếc xe xích lô để anh mưu sinh. Cuộc sống của anh bắt đầu có hy vọng, vừa có việc làm vừa kiếm được tiền. Anh nhận ra đời mình còn có ý nghĩa và anh tiếp tục vươn lên để sống. Tương lai đang “mỉm cười” với anh thì không lâu sau đó có người phát hiện ra anh bị mắc bệnh phong. Thực trạng đó được mọi người biết đến khiến công việc làm ăn của anh gặp trắc trở. Nhiều hôm anh đứng chờ cả ngày mà không được khách nào. Từ ngày đó, phần thì mặc cảm bệnh tật, phần thì không có cơm ăn, không có thuốc uống, sức khỏe và tinh thần của anh giảm sút một cách trầm trọng khiến bệnh tình nặng hơn. Trong lúc buồn anh ngồi nghe ngóng người ta nói chuyện, anh tình cờ nghe người ta đang bàn tán với nhau là ở nơi nào đó có một chỗ dành cho những người mắc bệnh phong, có tên là “trại phong”. Biết mình không thể sống lang thang được nữa và phải tìm một nơi để chữa bệnh. Anh đang không biết làm cách nào để

đến địa chỉ đó thì có một người đã đưa cho anh mảnh giấy trong đó có ghi địa chỉ: **Bệnh viện phong da liễu TW Quỳnh Lập** và họ khuyên anh nên đến đó để chữa trị. Vì Không biết chữ nên anh phải nhờ người đi đường chỉ giúp và cuối cùng thì anh cũng tìm được đến địa chỉ.

Đặt chân đến trại phong cũng là lúc anh đến tuổi 17. Đến môi trường mới mọi thứ đều xa lạ với mình: Không người thân quen, không tiếng ồn ào, không người dân qua lại (những người ở đây sống biệt lập với thế giới bên ngoài). Anh bắt đầu làm quen với những người cùng số phận với mình. Ấp vào mắt anh là hình ảnh của những con người với tay cùi, chân cụt, mắt thỏ, miệng loe, mũi tẹt, dáng đi xiêu vẹo... Tất cả những người đó như đang cảm thông, đón chào anh bằng cả con tim. Nhưng một cái bắt tay, một cái nhìn thân thiện, một nụ cười thân thương đó của họ lại để trong anh cái gì đó sợ hãi, cả người anh ớn lạnh toát mồ hôi. Anh bắt đầu nghĩ đến cảnh tượng rồi đây mình cũng sẽ trở nên như thế.

Trước cảnh huống như vậy, anh nghĩ rằng cuộc đời mình đã hết hy vọng. Bi quan về tình cảnh của mình, anh bắt đầu tìm đến rượu để giải sầu. Mỗi lần tìm đến rượu, men say của rượu đã khiến anh không làm chủ được bản thân. Anh kéo lê sự sống trong vô vọng. Việc ăn uống, ngủ nghỉ của anh thì bất cứ nơi đâu “*tối đâu là nhà ngã đâu là giường*”; hễ có ai động đến là anh đập đầu ăn vạ, khóc lóc kêu van. Chính điều đó đã làm mất an ninh trong khu vực. Sau mỗi lần uống rượu anh lại bị bảo vệ và hội đồng quản lý bệnh nhân mời đến kiểm điểm. Anh hứa từ bỏ rượu nhưng sau đó lại tiếp diễn. Anh sống tình cảnh bê tha đó mãi cho đến khi có sự xuất hiện với việc chăm sóc của các soeur cho các bệnh nhân. Các soeur động viên, giúp đỡ và thúc dục anh bỏ rượu, dần dần anh đã thay đổi cách sống.

Đến tuổi lấy vợ anh cũng muốn mình có một gia đình như bao người khác, nhưng thật trớ trêu thay, căn bệnh phong và chứng nghiện rượu không cho anh được toại nguyện, dường như các cô gái đều khước từ ước vọng của anh.

Sự thay đổi quan trọng nhất trong đời là anh đã nhận thức được sự yếu kém của bản thân. Bên cạnh đó, cùng với sự khích lệ của mọi người, anh đã cố gắng vươn lên thay đổi đời sống với chính nghị lực của mình. Cuối cùng anh cũng tìm được người yêu thương mình vào tuổi 37. Đến tháng 6 năm 2015 anh đã cưới vợ. Từ nay, cuộc đời anh đã sang trang, anh không còn nỗi lo cô đơn lúc đêm về, không còn lo thiếu bàn tay chăm sóc lúc ốm đau của người thân. Gia đình mới của anh bắt đầu hình thành, hạnh phúc mà anh mơ ước bấy lâu nay đã thành sự thật. Niềm vui và hạnh phúc đó biểu hiện rõ nét trên khuôn mặt của anh. Niềm vui vì anh vừa có vợ lại có thêm một người con gái của vợ nữa. Gia đình mới của anh gồm 3 thành viên. Lúc đó anh đã ở tuổi 37, vợ của anh 39 tuổi và con gái của vợ 8 tuổi. Không dừng lại ở đó, niềm vui càng được nhân lên khi anh biết tin vợ mình mang một sinh linh mới, đó là kết quả tình yêu của một cặp đôi muộn màng. Đi đâu anh cũng hãnh diện khoe với mọi người về gia đình mình vì đã có thêm một thành viên mới.

Niềm vui chưa trọn vẹn thì bất hạnh lại ập đến. Khi anh nghe tin vợ sảy thai thì trong người anh chao đảo, anh không thể tin những gì bác sĩ nói với mình. Sau khi mất

đưa con anh tìm đến rượu. Có hôm chìm trong men rượu, anh đã đuổi vợ con ra khỏi nhà. Trong lúc buồn chán vì cách sống của chồng, vợ anh lại có người đàn ông khác quan tâm. Gia cảnh của anh bắt đầu rạn nứt. Hiện tại vợ và con đang về quê ngoại sống, anh có gọi điện và đến tận quê đón vợ về nhưng người vợ chưa chịu làm hòa với anh.

Cảnh đời đau thương đó cứ đeo đuổi và mãi in hằn trong tâm khảm của anh. Xin mượn những vần thơ của đại thi hào Nguyễn Du để nói lên thế sự của một kiếp người:

*“Ngã hay muôn sự tại trời,
Trời kia đã bắt làm người có thân.
Bắt phong trần phải phong trần,
Cho thanh cao mới được phần thanh cao”.*